

Varför har Gud blivit människa? Jultiden ger oss verkligen tillfälle att begrunda inkarnationens mysterium i lugn och ro. Vi kan aldrig uttömma detta mysterium, som överbevisar oss om Guds osvikliga och trofasta kärlek till sitt folk. Han vill till varje pris komma oss så nära det bara går. Därför blir han en av oss i Jesus Kristus och fortsätter att bli kvar hos oss till tidens slut på otaliga sätt. Allt i Kyrkan vittnar på ett eller annat sätt om Kristi närvaro bland oss. "Bli kvar i mig, så blir jag kvar i er" (Joh 15:4), säger Jesus i dagens evangelium till oss. Han väntar alltid på vårt svar, på att vi också vill bli kvar i honom. Genom att bli människa och instifta sin Kyrka har han visat att han alltid vill bli kvar i oss. Vi kan bara svara med samma mynt: genom att bli äkta och sanna människor som älskar att bli kvar i honom.

Klosterlivet har alltid betraktats som ett privilegierat sätt att bli kvar i Kristus. Allt i klostret syftar till att ta emot och bli kvar i denna förblivande och kärleksfulla Kristus-närvaro. Det är tacksägelsen och glädjen över Jesu ständiga närvaro som skall genljuda inte bara i klosterliturgin utan fylla klostergångar och kök, celler och samtalsrum. De som fått kallelsen att leva i ett kloster tas helt i anspråk för detta jubel över att Gud har kommit dem så nära. Allt i dem är inriktat på att möta Gud mitt i det vanliga och alldagliga liv de lever. "Han skänkte deras hjärtan sitt eget öga för att kunna visa dem storheten i sina verk" (Jesus Syraks vishet 17:8). Och Thérèse av Jesusbarnet instämmer: "Hon skulle vilja vara endast tunga för att kunna prisa Herren" (*Självbiografiska skrifter, kap. 16*).

Klosterlivets stora nådegåva är just denna enastående möjlighet att få ge sig själv med allt vad man är och har till Gud för att förhärliga och prisa honom, också i hela Kyrkans, ja, i hela skapelsens namn. Klostret är så att säga en mini-värld, ett mikrokosmos där Gud blir ständigt älskad och tillbedd. Därför blir det också ett skyltfönster, ja, ett andligt gym, där andra människor också kan få en glimt av Guds härlighet och godhet. Därför finns det alltid människor av olika slag som vill titta in eller vågar sig över tröskeln till ett kloster. De anar att det finns en annan och osynlig värld som blir lite mer synlig och påtaglig i ett kloster. Också i Sverige av idag är det fler än vi tror som vill tjuvtitta in i ett kloster och finna ett vattenhål i sin öken. Därför vill så många komma hit till er, kära systrar, till era besinningshelger. Det är just vad den jäktade, ständigt uppkopplade nutidsmänniskan bäst behöver: besinning, begrundan, betraktelse, ja, att be.

Som abbedissa i Sankta Birgittas egen stad behöver man många nådegåvor och vi alla som är här ber för dig, kära moder Maria. Du får en stor och viktig uppgift inte bara i Ditt eget kloster. I sitt anförande till de brasilianska biskoparna i Rio

de Janeiro 2013 sade påven Franciskus något som jag tycker passar väldigt bra in på dagens högtid här i Vadstena. Han talar om "att utöva Kyrkans moderskap. Hon föder, ammar, låter växa, rättar till, ger mat, håller handen... det behövs alltså en kyrka som är kapabel att återupptäcka barmhärtighetens moderssköte". I *Evangelii gaudium* talar påven om en "ömhetens och kärlekens revolution" (nr 88, 288) för att ytterligare förklara vad han menar. Här måste vi osökt tänka på den heliga Birgitta och hennes speciella nådegåva i och för Kyrkan i en svår tid. Och alla tider är svåra, både för Kyrkan och oss alla. Därför behövs denna nådegåva också här och nu i vårt land och i hela vår värld. Det går en kall nordavind genom världen som bara kan stoppas genom Andens varma och ömma bris. Här har Birgittas kloster, *Pax Mariae*, en stor och avgörande betydelse.

Under detta Barmhärtighetens år är vi alla inbjudna att öppna oss för Guds barmhärtighet på ett djupare och mer genomgripande sätt. Var och en av oss får den underbara uppgiften att se hur hon eller han kan ta emot och bli förvandlad av detta möte med Guds barmhärtighet i Jesus Kristus för att i sin tur ge den vidare till de andra. Det är viktigt att vi verkligen ser att det är vår personliga uppgift som döpta. Det är så lätt att säga att *man, de andra, Kyrkan* skulle vara mer barmhärtiga. Men här gäller det mig själv, var och en av oss! Vi kan inte komma undan detta moment av omvändelse och ny början. Men vi behöver också hjälp och goda exempel. Här kan ett kloster ofta bli en inspirationskälla, en skola i barmhärtighet, där man kan omskolas från att vara en självupptagen och självömkande individ till en levande och äkta medmänniska.

Vi får också hjälp av de heliga, som alla på ett eller annat sätt övat barmhärtighetens verk, både de andliga och kroppsliga. När vi befinner oss i *Pax Mariae* kan vi inte låta bli att vända blicken till Jungfru Maria själv, som vill dela med sig av sin frid till oss alla. Detta kloster är vigd till henne, just eftersom hon mer än någon annan kan hjälpa oss att ta emot Jesus och hans barmhärtighet och låta oss förvandlas av den. Den heliga Birgitta påminner oss om hur avgörande Jungfru Maria är för att Jesus skall bli verkligt närvarande för oss. Inkarnationens mysterium måste få sina följder i hela vårt sätt att leva, tänka och tala. Gud har blivit människa för vår skull. Han har låtit sig födas av en Jungfru som är både hans och vår moder. Maria garanterar att Gud har blivit människa. Han vill möta varje människa och bli kvar i henne. Idag blir vi i detta Jungfru Marias eget hus påmind om allt detta och vi tackar er, kära systrar med moder abbedissan i spetsen, för att ni vill hjälpa oss att bli kvar i Jesus, han som alltid blir kvar i oss med hela sin barmhärtighet.